

No. 43.

27de Oktober 1839.

15de Marg.

Den finte Nabo.

Bilhelm og Marie var med sine Forældre flyttede ind i et Hus med en stor Gaardsplads, hvor de holdt en liden hvid Kanin, som de var meget glade i. Paa den ene Side af Huset stod der nogle smukke Trær, og bag det var der en stor Have, saa at de haabede her at finde et hyggeligt Hjem; men der var dog en Ubehagelighed ved Eiendommen, og det var, at der lige tæt ved dem boede en sær og vanstelig gammel Mand.

Anton Møller, Wilhelmus og Mariæs Fader, var venlig og fredsommelig og mente, at han skulde kunde leve i Fred selv med en saa urimelig Nabo, som man sagde, gamle Haakensen var. Da de flyttede ind i Huset, sagde han til sine Børn: „Vi maa alle bestræbe os for at undgaa alt, hvad der kan misgænge vor Nabo. Jeg har hørt, at han

ikke synes om, at man kigger over hans Havegræde, derfor beder jeg eder, at I aldrig vil prøve paa at gjøre det.“

„Folk siger, at han vil slaa vor Kannede ihjel, hvis den kommer ind i hans Have“, sagde Marie i en grædefærdig Tone.

„Na, vi vil haabe, at det ikke er saa slemt“, svarede hendes Fader. „De Folk, som siger saaledes, stræber maaske ikke at holde Fred selv, men „Fred og Kærlighed“ er vort Valgsprog, som I ved.“

Den lille, hvide Kanin var imidlertid alles Yndling; dog holdt ingen af den i den Grad som Wilhelm, thi den var hans egen private Eiendom. Han havde nemlig kjøbt den for sine Sparepenge af en haardhjertet Gut, som brod sig lidt om den og havde ladet dens Unger dø af Sult. I Begyndelsen var Kaninen ganske vild, og han ind-

faa, at det ikke kunde gaa an at lade den løbe løs om i Gaarden, da den meget let kunde smutte under Gjerdet og ind i Haakensens Have.

Den lille Kanin havde endnu ikke faaet sig noget eget Hus, men blev holdt indespærret i et Skur i Baggaarden. Det var nødvendigt at holde Døren dertil lukket især i Forstningen; men, da Kaninen blev mere tam og lærte at lystre, naar man kaldte paa den, opgav man Tanken om at holde den indespærret og lod den løbe, hvor den vilde.

Omtrent tre Maanedere efter, at de var flyttede ind i det nye Hus, vilde Vilhelm og Marie en Dag gaa ud i Marken og besluttede at tage sin Kanin med sig, men det lille Dyr var intetsteds at finde. Man kaldte paa den og søgte efter den, men alt forgæves.

Efterat Vilhelm i nogen Tid havde sprunget om efter den, kastede han tilfældigvis Blikket over Gjerdet, hvorfra der hørtes en pibende Lyd — og nu saa han det stakkels Dyr hængende i et Træ, medens Haakensen med et hæsligt Grin stod ved Siden af den. „Det vil lære dig at passe bedre paa din tyvagtige Kanin og ikke lade den løbe ind i min Have!“ sagde han i en spottende Tone; „tager den sig ikke godt ud, som den hænger der?“

Vilhelm brast i samme Stund i en heftig Graad, men saasnart som han havde fattet sig noget og atter kunde tale, udstrakte han Haanden og bad: „O Herre, giv mig min Kanin igjen, selv om den er død!“

„Nei, det gjør jeg ikke“, svarede Haakensen, „den skal hænge der som et Strømmebillede for dig og andre Gutter af dit Slags!“

Dog kom han snart paa andre Tanker, star Kaninen ned og kastede den over Gjerdet, idet han bod Guttene straks forfoie sig bort.

Vilhelm tog Dyret forsigtig i sine Arme og bar det ind til sin Moder, som ogsaa blev bedrovet ved at se det, men dog søgte at troste ham saa godt, hun kunde.

„O Mor“, udbrod Vilhelm, „hjælp mig til ikke at hade den gamle Mand! Jeg ved godt, at jeg ikke bør gjøre det, men jeg kan ikke beherske mig selv.“

„Der gives kun en, som kan hjælpe dig dertil — og til ham maa du gaa, thi kun han alene, „Fredshyrsten“, kan give dig Kraft til at betvinge dit Hjertes heftige Venskaber“, sagde Fru Moller i en hjertelig, men alvorlig Tone. „Gjør som din Fader“, vedblev hun, „han bestræber sig for at vise Haakensen alt det gode, han kan, og hvis du vil forsøge at gjøre det samme, vil du snart faa bedre Folelser for ham.“

„Kan jeg gjøre ham noget godt, Mor?“ udbrod Vilhelm med Forundring. „Hvorledes skulde det gaa til? Jeg, en liden Gut, og han, en gammel, hidsig og sær Mand! Hvad godt kan jeg gjøre ham?“

„Det kan man aldrig vide“, svarede Moderen.

„Det kan man aldrig vide —!“ gjentog Vilhelm tankefuldt efter hende, og medens han tog den døde Kanin under Armen og bar den ud i Haven for at begrave den, sagde han ved sig selv: „Jeg vil forsøge at gjøre ham noget godt, hvis jeg kan. Det maa være haardt for ham, stakkels gamle Mand, ikke at hade nogen, der holder af ham; han har hverken Son eller Datter — jeg vilde ønske, at jeg kunde holde af ham, men det vilde han vel ikke tillade mig. Bede for ham kan jeg dog gjøre.“
(Sluttes.)

Den Blinde og Barnet.

I Blindhed maa han samle
Dg kan ei finde frem,
Saa leder hun den gamle,
Til de naar deres Hjem.

Helt godt hun Veien kjender,
Endskjønt hun er saa ung;
Dg at de hjemad vender,
Gjør Sangen mindre tung.

De to er Perlevenner,
 Det kan man godt forstaa;
 Han Børnerøsten kender
 Saa godt, som om han saa.

Hun øiner hver en Hindring
 Og varer ham saa tro;
 Det er ham vist en Lindring,
 Hun snatter og for to.

Saa vandrer han saa trolig
 Med Børnet ved sin Haand.
 Vor Gang var vist mer' rolig,
 Saa vi med Børnets Aand.

H. Schmidt.

De aabne Frelserarme.

Den gamle fromme Valerius Herberger laa engang paa Knæ ved sit selskaarige Børns Dødsleie. Enden var nær, Faderen vidste det, og hans Hjerte vilde briste, saa kjært havde han Børnet. Og det var ogsaa et kjært, fromt Børn; derfor havde den Herre Jesus det endnu mere kjært.

Og Herberger spurgte Børnet: „Mit Børn, du vil nu snart gaa fra os og do; frygter du ogsaa for Døden?“

„Nei, kjære Fader,“ svarede det syge Børn, „jeg frygter ikke for at do.“

„Hvorfor er du da ikke bange for Døden?“ spurgte Faderen videre.

„Fordi jeg jo gaar til Jesus, som elsker mig saa høit“, var det trohjertede Svar.

„Men hvoraf ved du da, at han har dig saa kjært?“ spurgte Faderen videre.

Og det syge, dødsstrætte Børn, som slet ikke forstod, hvorfor Faderen kunde spørge saa underlig, reiste sig med megen Moie fra sin Bude, saa paa Faderen med store Dine, med saa store,

dybe Dine, som kun døende har dem; da udbredte det sine Arme og sagde i den dybeste Bevægelse: „Saaledes har han jo for mig hængt paa Korset!“

Og derpaa sank det udmattet tilbage paa Buden, og de trætte Dine luffede sig, og det matte, lille Hjerte slog ikke mere, det var hensovet — i Jesu Arme.

„Saaledes har han ogsaa for mig og dig hængt paa Korset.“ Tænker du derpaa? Og kan du allerede trostigt og med fuld Tillid forlade dig derpaa, ogsaa om du idag maatte dø?

Rvitteringer.

Til det nye Skolelærer-Seminar i Sioux Falls.

Red Chr. Bederssen, Tønde-Tidsamling, samlet af Konfirmander: Red Sofia Kjølstad 0.62, Martin D. Simenstad 1.23, Julia Jørgen Rjos 0.25, Ole M. Seberg 2.24, Carl Carlsson 0.75, Knud Andreas Homme 0.95, Mina Karine Ranum 1.04, Olava Risson 1.35, Lina R. Odde 0.47, Jetmund Jetmundsen 1.13, Carl Nelson 0.50, Aasmund Paulson 0.77, Thea Dine Høverud 1.52, Olaf D. Moe 0.53, Gilbert E. Knudsen 1.17, Ragnhild Crittson 1.35, Mathilde G. Crittson 2.10, Carl A. Mortenson 1.26, Harald Olaf Olson 2.21, Alfred G. Crittson 0.32, Nicolaus Aanundson 1.20, Martin B. Bøen 0.05, Kelsina A. Horzway 0.60, Claus D. Herfindal 0.62. Tils. \$24.23.

Red N. P. Xavier, Tønde-Tidsamling i Clear Lake: Red Anna Aashad 1.03, Marie Brunsberg 1.30, Elise A. Ellefson 0.53, Carl A. Dalen 1.81, Nils N. Bveem 0.63, Paul Peterson 0.24, Peter Kjelstad 0.23, Thomas Watte 0.67. Tils. 7.09.

Red D. C. Frem Tidsholdet af Ole B. Aynes Tønde \$0.70.

Sum: \$30.02.

Entered at the post office at Decorah, Ia., as second-class matter.

Den norske Synodes Bogtrykkeri, Decorah, Iowa.